

בראשונה, כדי להעיר את השם אל בסוד של האהבה. ואז - ויאמר אלהים לישראל בתראת הלילה, בדרגה הזו שאמרנו,

שהיא מראות הלילה. ויאמרAncient Israel אלהי אביך מה הטעם? משום שצד הקדשה שלמעלה כן הוא, שהרי צד הטמא לא מזכיר את שם הקדוש ברוך הוא, וכל צד הקדשה נזכר בשמו. Ancien Ard עמד מצרים וגו'. מאכן שכיננה ירדה עמו בגנות, ובכל מקום ישישראל גלו - שכינה

גלויה עמהם, והנה פרשוחה. בא ראה, כמה עגלוות היו? ש, כמו שנאמר (במדבר) שיש עגלוות צב. דבר אחר, סוד אחד. בראשונה כתוב בעגלות אשר שלח יוסף, ולבטוף - אשר שלח פרעה. אלאalem - אשר שלח פרעה. אבל ששלח יוסף היה ביחסון בראי, ואותם שלח פרעה יותר מדם, לא היה בסוד זה ולא היה בחשיבותו.

ואלה ואלה באוג, משום כן אשר שלח יוסף, אשר שלח פרעה. וכשיצאו ישראל מן הארץ מה כתוב? (ישעיה ט) והביאו את כל אחיכם מכל הגוים מנחה לה וגו'.

ויאסר יוסף מרכבתו. רבי יצחק פתח ואמר, (יחזקאל) וזרמות על ראשיה רקייע בעין הקירה הנורא נטוי על ראשיהם מלמעלה. הפסוק קזה באrhoה, אבל בא ראה, יש קיה למעלה מן המטה, ויש קיה קדושה שעומדת על ראש החיות.

יש קיה עליונה למעלה על כל שאר המיות, וזה (יש) קיה שליטה על שולחת על כלם, משום שפה אשר קניה הזו נתנת ומאירה לכלם, או כלן נסעות למסתותיהם. ונונתות זו לו ושולחות זו על זו.

שمالא ברא זרחים. וכך במראות הלילה, בהאי דרגא לקאמון דאייה מראות הלילה.

ויאמרAncient Israel אלהי אביך, מאי טעם. בגין סטרא דקדושה דלעילא, הבי הו. דהא סטרא דמסאבא, לא אדרבר שמא דקדושא בריך הו, וכל סטר דקדושה אדרבר בשמייה. Ancien Ard עמד מצרים וגו', מכאן, דשכינתא נחתת עמיה בגלויתא, ובכל אחר דישראל אהגלו, שכינתא אתגלה עמהון, וזה אוקמה.

תא חזי, כמה עגלוות הוו. שית. כמה דעת אמר, (במדבר) שיש עגלוות צב. דבר אחר, שיתין הוו, וככלא רזא חד. בקדמיתה כתיב בעגלוות אשר שלח יוסף, ולבטוף אשר שלח פרעה. אלא, כלחו דשידר יוסף, הוו בחושבנה קדקה חזי. ואינון דשידר פרעה יתר מנייהו, לא הוו ברא זא דא, ולא הוו בחושבנה.

יאין ואילין קאטו. בגין זה, אשר שלח יוסף, אשר שלח פרעה. ובר יפקון ישראל מן גלוותא מה כתיב, (ישעיה ט) ולהביאו את כל אחיכם מכל הגוים מנחה לה וגו': ניאסור יוסף מרכבתו, רבי יצחק פתח ואמיר, (חזקאל ט) וזרמות על ראשיה החיה רקייע בעין הקירה הנורא נטוי על ראשיהם מלמעלה, האי קרא אוקמה. אבל תא חזי, אית חיה לעילא מן חיה, ואית חיה קדישא דקיעמא על ריש חיותא.

אית חיה עלאה, לעילא על כל שאר חיונთא, והאי (נ"א ואית) קיה שליטה על כלתו. בגין דבר האי חיונתא יהבא ונחרא לכלהו, וכך בלהו, וכך בלהו נטליין למיטלני, ויהיבת דא לדא, ושלטתא דא על דא.